

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. június 6.
(pünkösdhétfő)

Szepesy László

A LELKET NE OLTSA TÖK KI

Énekek: 377,1.2-3, 375,7, 435, 229

Alapige: 1Thesszalónika 5,19
„A Lelket ne oltsátok ki.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, mert mindennap betöltöd ígéretedet, miszerint velünk maradsz a világ végezetéig. És bár emberi szem nem láthatja ezt, és a hitetlen szív fel sem foghatja, de mégis Te a Tieidnek kijelentetted, hogy Szentlelked lakik bennünk, és ennek munkáit, jeleit láthatjuk az életünkben. Dicsőítünk ezért a kegyelemért, hogy velünk, és hogy a hitben megőrzöl bennünket minden tévelygésünk, bukásunk ellenére is. Dicsőítünk és magasztalunk Téged hűségédért. Azért, hogy semmi áron nem akarsz egyedül hagyni bennünket. Urunk, még csodálatosabb ez a Te hűséged, hogyha a magunkéra nézünk, és még inkább felragyog irgalmad és kegyelmed, amikor bűneinkre gondolunk.

Köszönjük Neked, Szentlélek Isten, hogy Krisztust ragyogtatod fel számunkra újból és újból, és hogy az Igében Őrá akarsz mutatni. Bocsásd meg nekünk, amikor az Igét csak átfutjuk, vagy a hallott, nekünk szóló személyes üzenetet csak tudomásul vesszük, de nem akarjuk, hogy életünk aszerint változzon. Köszönjük, hogy erre is rámutatsz, és hogy vezérelni akarsz bennünket. Megmutatni nemcsak az utat, hanem erőt, akaratot adni ahhoz, hogy azon is járjunk, és a Te parancsolataidat cselekedjük. Hisz Te magad is mondtad: az szeret Téged, aki megcselekszi a Te parancsolataidat.

Kérünk, hogy most is ragyogtasd fel számunkra a Te akaratodat, segíts elhinnünk mindazt, amit mondasz, minden ígéretet, figyelmeztetést, bátorítást és intést, hogy ezáltal, Igéd előtti megalázkodás által is tudjunk Té-

A LELKET NE OLTSÁTOK KI

ged magasztalni, nem pusztán énekeinkkel és imádságainkkal, hanem egész életünkkel. Így kérünk, dicsőítsd meg magadat ma is közöttünk, legyen ez az alkalom igazi istentiszteletté a mi szívünkben hit által, hogy így legyen számunkra is gyümölcsöző és áldásos.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Pünkösdkor az apostolok nagy szélzúgás közepette kettős tüzes lángnyelveket láttak, amelyek rájuk szálltak. Ebből tudták meg, hogy a Krisztus által megígért Szentlélek eljött hozzájuk. Tudták ugyanis, hogy az Ószövetségben, például a pusztai vándorlás, illetve az Egyiptomból való szabadítás idején Isten egy tűzoszlopon keresztül mutatta meg népének az Ő jelenlétét, vezetését. Az apostolok is a látható jelből, a kettős tüzes lángnyelvből láthatták, hogy Krisztus beteljesíti az ígéretét: a Szentlelket elküldi hozzájuk. A Szentírás a tűzhez hasonlítja a Lélek munkáit bennünk. Alapigénkben is Pál apostol a Szentlélek munkáját bennünk a tűzhez hasonlítja, és arra figyelmeztet minket, hogy vigyázzunk, hogy ezt a munkáját nehogy kioltsuk valamilyen úton-módon. Azt, hogy igénkben a Szentlélek munkájáról van szó, és nem arról, hogy elveszíthetjük a Szentlélek ajándékát, onnan tudjuk, hogy Krisztus maga is megígérte nekünk, hogy aki megkapja a Szentlelket az üdvözülők közül, az örökre kapja meg. Ezt olvassuk ugyanis a János 14,16-17-ben: *„És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké, Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt; de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad”*. Alapigénkben Pál apostol elég tömören fogalmaz, és a Szentlélek munkáiról beszél, amit mi, sajnos többféle módon kiolthatunk. De a nekünk adott Szentlélek sosem távozik el tőlünk, Ő ugyanis mindig hú hozzánk, akkor is, amikor mi hűtlenek vagyunk az Úrhoz. Nagyon fontos látnunk, hogy amikor Pál azt mondja: *„a Lelket ne oltsátok ki”*, nem arról beszél, hogy valaki elveszítheti a Szentlélek ajándékát, hanem a Szentlélek munkái ellen tudunk hathatósan cselekedni.

Ezek tisztázása után nézzük meg, hogy mit is jelent a Szentlélek tüzének kioltása. Két dolgról szeretnék beszélni ennek kapcsán. Először arról, hogy mik a jelei annak, ha tömegesen történik ilyen tűzoltás az egyházban vagy egy gyülekezetben. Másodszor pedig arra térnék ki részletesebben, hogy személyes életünkben hogyan olthatjuk ki a Szentlélek tüzét.

Nézzük meg tehát, hogy mit jelent gyülekezeti szinten az ilyen tűzoltás. Mert ugyebár ha a tűzben egyszerre sok parázs alszik ki, vagy ha a hasábok már nem izzanak eléggé, akkor előbb-utóbb maga a tűz is kialszik.

Valami hasonló folyamat játszódhat le egy gyülekezet életében is. Mit jelent ez? Egy történettel hadd szemléltessem ezt a folyamatot, amit én is régen olvastam valahol, amit nagyon találónak tartok mind egyházra, mind gyülekezetre vonatkozóan.

Egy veszélyes partvidéken, ahol gyakran történt hajótörés, valamikor állt egy kezdetleges életmentő-állomás. Az épület csak egy kunyhó volt, és egyetlen csónak tartozott hozzá; de a maroknyi elkötelezett személyzet állandóan szemmel tartotta a tengert. Magukat nem kímélve éjjel és nappal kint voltak, fáradhatatlanul kutatva az elveszettek, a hajótöröttek után. Néhányan azok közül, akik ilyen módon megmenekültek, és még mások is a környékről, tenni akartak valamit az állomásért, és odaszánták idejüket, pénzüket vagy energiájukat, hogy segítsenek a munkában. Új hajókat vásároltak, újabb csapatokat képeztek ki. A kis életmentő-állomás növekedett.

Az állomás új tagjai közül néhányan elégedetlenek voltak a kezdetleges épülettel és a szegényes berendezéssel. Úgy érezték, hogy kényelmesebb helyet kellene biztosítani a tengerből kimentettek elsődleges menhelyén. Az összecsukható ágyakat lecserélték normál ágyakra, és a kibővített épületet jobb bútorokkal rendezték be. Az életmentő-állomás ettől fogva kedvelt gyülekezőhelye lett a tagjainak. Szépen kifestették, és előkelően rendezték be, hiszen már klubszerűen működött. Egyre kevesebb tag volt, aki vágyott arra, hogy részt vegyen életmentő misszióban a tengeren, így mentőcsapatokat fogadtak fel erre a munkára. Az életmentő motívum továbbra is hozzátartozott természetesen a klub életéhez és a dekorációjához, és emlék gyanánt volt egy mentőcsónak is abban a teremben, ahol az új tagokat szokták felavatni.

Ebben az időben történt, hogy egy nagy hajó zátonyra futott, és a fizetett legénység csónakszámra hordta be a fázó, vizes, félholt embereket. A hajótöröttek piszkosak és betegek voltak, részben külföldiek, és a szép, új klubban nagy káosz alakult ki. A tulajdonosi bizottság gyorsan felállított egy kinti zuhanyzót, ahol a hajótörötteket lemoshatták, mielőtt bevihették volna az épületbe.

A következő gyűlésen nézeteltérés támadt a klubtagok között. A tagok többsége amellet volt, hogy szüntessék meg a klub életmentő tevékenységét, mivel kellemetlenségekkel jár, és csak akadályozza a klub normál társadalmi életét. Néhány tag ragaszkodott ahhoz, hogy az életmentés az elsődleges céljuk, és rámutattak, hogy még mindig életmentő-állomásnak nevezik magukat és azt a helyet, ahol vannak. A kis csoport tagjait leszavazták, és azt tanácsolták nekik, hogy ha életet akarnak menteni, lenn a parton felállíthatják a saját életmentő-állomásukat.

Ők ezt meg is tették. Ahogy teltek az évek, az új állomás ugyanazokon a változásokon ment keresztül, mint a régi: idővel klubbá alakult, és újabb

életmentő-állomás jött létre. A történelem tovább ismételte önmagát, és aki ma meglátogatja azt a partszakaszt, egészen sok exkluzív klubot talál a part mentén.

A hajótörés gyakori azon a partvidéken ma is, de a legtöbb utas vízbe fullad. Mi történt ezekkel az emberekkel? Mi történt ezekkel az életmentő-állomásokkal? Az, hogy lemondtak eredeti céljukról és rendeltetésükről. Miért mondtak le erről? Azért, mert kihunyt bennük a lelkesedés, kihunyt bennük a tűz.

Vajon ez nem lehet-e egy példázat akár egyházunkra, akár gyülekezetekre nézve? Nekünk, mint Jézus tanítványainak, elsődleges feladatunk az, hogy elmenjünk, és másokat tanítványokká tegyünk (lásd Máté 28,19). Más megfogalmazásban az a feladatunk, hogy életet mentünk, az élet Urára mutassunk. Pünkösdkor az apostolok milyen feladathoz, szolgálathoz kapták elsődlegesen a Szentlélek ajándékát? Ahhoz, hogy Krisztus tanúi legyenek az egész világon, elsődlegesen ott, ahol éppen vannak. Amikor Isten napjainkban is tanúi által létrehoz egy-egy gyülekezetet itt Magyarországon, Budapesten vagy itt a környéken, és abban a közösségben bensőséges testvéri kapcsolatok alakulnak ki (ami nagyon helyénvaló), mindig megjelenik az a kísértés és veszély is, hogy meg akarjuk őrizni a kialakult családi légkört úgy, hogy bezárkózunk mások elől, és így elveszítjük a nyitottságunkat. Ahogyan idővel kialakul egy gyülekezet rendje, belső élete, szokásai, és erősödik egy közösség összetartása, rögzülnek hagyományai, alkalmi, megjelenik a veszély is, hogy túlzottan ragaszkodjunk ezekhez, és mindezekkel egy időben elveszítjük a közösség nyitottságát, azt a feladattudatot, hogy behívjunk másokat, és kívülről jövőket testvérekként szeressünk. Nemcsak arról van tehát szó, hogy nem fogadunk be olyanokat, akik nem közülük valók, mintegy kívülről jönnek, hanem arról is, hogy elvesz az a cél, hogy a Lélek bizonyágtételével megnyerjünk elveszett bűnösöket Krisztusnak. Mi ez, Testvérek, ha nem a tűz kialvása egy gyülekezet életében?

Máshogy is ki tud hunyni ez a tűz, a Szentírás is ad elénk számtalan példát erre, most csak egyet emelnék ki. A Jelenések 2 szerint az efézusi gyülekezetben is hasonló folyamat játszódott le. A gyülekezetben mindenki végezte a maga feladatát, nagyon szorgos, szorgalmas, szolgálatkész gyülekezet volt, mindenkinek megvolt a teendője, de miközben végezték a feladatukat, a lényeg veszett el, mert a tagok – Krisztus diagnózisa szerint – elhagyták az első szeretetet, az egymás iránti és a mentő szeretetet, amellyel bűnösöket hívtak Megváltó Urunkhoz. Pont ezért, hogy ez ne következzen be, figyelmeztet minket Urunk arra, hogy a Lélek tüzét ki ne oltsátok. Mindannyiunknak szól ez az intő szó: nekem is, minden bibliakörösnek, ifisnek, vasárnap járó gyülekezeti tagnak, szolgáló közösségnek, az egész

gyülekezetnek. Ez egy személyes üzenete Krisztusnak hozzánk. A gyülekezet tagjaiként felelősek vagyunk egymásért.

És bár a felszólítás többes számban hangzik el: ki ne oltsátok, azaz együtt, közösségként kell erre figyelniünk, mert egymással is viselkedhünk úgy, hogy a másikban a Lélek tüzeit kioltjuk, mégis egyen-egyenként is vigyáznunk kell arra, hogy mi magunk hogyan élünk, és hogyan kerüljük el ezt a bűnt.

Másodszor erre szeretnék bővebben kitérni, hogy mit jelent a Lélek tüzeit kioltani személyes életünkben. Ezt abból tudhatjuk meg, hogy mit is jelent ez, ha először röviden megnézzük, hogy mit is munkál bennünk a Szentlélek. A tűz képénél maradván a Lélek munkái közül ma csak három dolgot szeretnék kiemelni, mert egyébként számtalan munkája van a Szentléleknek. A tűz képéhez ragaszkodjunk. Mit munkál a tűz? A tűz világosságot ad a sötétségben, másodszor melegíti a körülötte levőket, harmadszor képes megtisztítani bizonyos fémeket a szennyeződésektől. A Szentírás mindhárom hasonlatot használja a Szentlélek bennünk végzett munkájával kapcsolatban.

De mit is jelentenek ezek a gyakorlatban a mi életünkben? A megvilágosítás munkájáról az elmúlt hetekben is hallhattunk, röviden azért hadd térjek ki rá. A megvilágosítás munkája arra a lelki, értelmünkre, szívünkre vonatkozó változásra utal, amikor az ember gondolkozása, világfelfogása, értékítéletei teljesen megváltoznak, amikor Isten igéje kezd érthetővé válni számunkra. A különbség a korábbi és a megváltozott gondolkozásunk között akkora, mint a fény és a sötétség között. Amit korábban teljesen logikusnak, szükségesnek tartott az ember, azt később teljesen logikátlanak és károsnak ítéli, ahogy Pál apostol maga is tette. Amit korábban feketének, rossznak, unalmasnak vélt, az később fehérré változik, jónak tetszik számára, és sok időt szán rá. Értjük a lényegét, hogy mit munkál a Szentlélek, amikor megvilágosít bennünket, és mindezt elsősorban az Igében teszi. Az Ige válik világossá számunkra, és Krisztus ragyog fel előttünk. A megvilágosítás munkája mindig Isten igéjéhez kötött, mivel a fény is a fény forrásához van kötve. Fényforrás nélkül nincs fény, sem pedig megvilágosítás. Ugyanígy nincs megvilágosítás Isten igéje nélkül, amely pedig Krisztustól származik, hiszen Ő a világ világossága. Ezt a változást a Szentlélek végzi el bennünk, ha Isten igéje Krisztus szavává változik az életünkben. Nemcsak bölcs emberi mondásokká, hanem Isten tekintélyt jelentő, számunkra parancsot jelentő, kötelező, lelkiismeretünkre ható igévé, Isten szavává. A Szentlélek az, aki megvilágosítja szemünk előtt többek között bűneinket is, láthatókká teszi, mert egyébként nem látjuk őket; Isten igéjét is, emlékeztet minket arra, amit megtanultunk; figyelmeztet a veszélyre, amely minden embert fenyeget; és megmutatja az egyetlen útját a

A LELKET NE OLTSÁTOK KI

szabadulásnak, amit Isten készített nekünk a golgotai kereszten. Amikor tehát a Szentlélek megvilágosít minket, akkor rávilágít arra, hogy Isten ígéjének igaza van, elfogadtatja azt velünk, és arra ösztönöz minket, hogy Isten parancsolatait, a Bibliát tanulmányozzuk, újból és újból átgondoljuk és alkalmazzuk magunkra. De nem elég csupán ésszel értenünk a dolgokat, hiszen a Szentlélek megvilágosító munkája nem merül ki ebben, hanem folytatódik abban, hogy akaratumkat is megmozgatja, és a dolgok megcselekvésére ösztönöz minket. Az 1János 1,6-7 szerint, ha Krisztussal igazi közösségünk van a Szentlélek által, és Ő világossá tette számunkra Isten igazságát, akkor nekünk a szerint is kell járnunk, élnünk, különben még mindig sötétségben vagyunk. Mindez tehát a Szentlélek megvilágosító munkája.

Hogyan tudjuk mi ezt a tüzet kioltani? Nagyon egyszerűen. Úgy pl., ha hallunk vagy olvasunk bűnökről, amelyeket felismerünk saját életünkben is, de utána, mintha semmi sem történt volna, ugyanúgy átadjuk magunkat azoknak, és nem keressük Krisztusnál a szabadítást belőlük. Ez tűzoltás. Kioltja ezt a tüzet az is, amikor máshol keresünk bölcsességet és vezette-tést, mint Isten ígéje. Mikor döntés előtt állunk, és Istent meg se kérdezzük. Amikor más vallásokból, babonaságokból, hangzatos emberi bölcses-ségekből és ideológiákból merítünk erőt. Testvérek, mennyire tele van a facebook és az egész internet ilyenekkel! És az ember válogatás nélkül ilyenekhez fordul. Nem vesszük észre a nagy veszélyt, hogy miközben ezekre hallgatunk, háttérbe szorul Isten ígéje, ha egyenesen nem is tesszük félre a Bibliát. Akkor is oltjuk a Szentlélek tüzet, amikor az ige hirdetésekre lát-szólag bólogatunk, de magunkban csak legyintünk egyet, aztán el is felejt-jük az elhangzottakat, mintha az Úr nem is szólt volna az Ő ígéjén keresztül egyetlen szót sem, egyetlen gondolatot sem, amit magunkkal vihetnénk, amit megragadhatnánk, amihez az életünket igazíthatnánk. Akkor is olt-juk a Szentlélek tüzet, amikor egymásban oltogatjuk azt, mert van ilyen is, hogy az egyik testvér a másik tüzet oltja. Egy bibliaóra, istentisztelet után, amelyen szólt az ige valakihez, hidegzuhanyként tud bennünk minden tü-zet kioltani az, amikor kimenne az alkalomról, azt látjuk, hogy a testvérek, akik előbb énekkel és imádsággal dicsőítették Istent, az alkalom után plety-kálnak, egy ott nem lévő harmadik félt kitárgyalnak, vagy éppen az aktuális szolgálót állítják maguk között pellengérré. Egy gyermeki hittal rendelkező, frissen megtért számára az ilyen példák súlyos hatással lehetnek. Lehet, hogy már gyülekezetbe se fog többet jönni. Akárcsak az, amikor magukat keresztyénnek vallók a Biblia egyértelmű igazságait a tudomány nevében régimódinak, elmaradottnak bélyegzik meg. Már az Ószövetség is beszél ilyen tűzoltásról: *„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót go-nosznak; akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé te-*

szik, és teszük a keserűt édessé, s az édest keserűvé! Jaj azoknak, akik magoknak bölcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! Jaj azoknak, akik hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében; Akik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük” (Ézs 5,20-23). Ezek mind a világosságot sötétséggé tevő cselekedetek.

De menjünk tovább és folytassuk. Azt mondtam másodszor, hogy a tűz melegíti a körülötte levőket. A hidegben az ember szinte megelevenedik ettől a melegtől, fagyott és lassan mozgó tagjaink új erőre kapnak a melegben. Ugyanígy a Szentlélek is minket erővel ruház fel, Istennek engedelmes életre ösztönöz minket. Vajon nem ezt érezték-e az emmausi tanítványok húsvét napján, amikor Krisztussal találkoztak, és ezt mondták: „*Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mibennünk, mikor nekünk szólt az úton, és mikor magyarázta nekünk az írásokat?*” (Lukács 24,32). Nem ezt az erőt érezték ők magukban? Vagy pünkösdkor nem a Szentlélek ösztönözte-e az embereket arra, hogy azt kérdezzék Péter igehirdetése után: „*Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?*” (Cselekedetek 2,37)? Nem a Lélek éreztette-e velük azt, hogy itt valamit most tenni kell, nem maradhatnak tétlenek ezeket hallva? Ezután nem folytathatom az életemet tovább, ahogy eddig. Mi ez, ha nem a Szentlélek tette készítő ereje és munkája? Vajon az apostolok nem azt a csodát élték-e át ugyancsak pünkösdkor, hogy erőt kaptak a Krisztusról való beszédhez és bizonyágtételhez? És ebben benne volt a bátorság, hogy kiálljanak, a bizonyosság, hogy amit mondanak, az az Úr igéje, és az az igazság, a mentő szeretet, hogy másoknak hallaniuk kell, és még lehetne sorolni. Összegezve azt lehet mondani: a Szentlélek erejét kapták meg. Vajon Isten az engedelmes gyermekeiről nem azt mondja-e, hogy őket a Lélek vezérli (Róma 8,14), ahogy tegnap is hallhattuk? A Szentlélek Isten iránti engedelmességhez ad erőt, akaratot, láttatja meg velünk, hogy mikor mit kellene tennünk.

Hogyan tudjuk kioltani a Szentléleknek ezt a munkáját? Úgy, ahogy a tüzet, amit nemcsak vízzel lehet eloltani, hanem azzal is, ha sok földet dobunk rá. Mi is, ha sok földi dologgal szennyezzük magunkat, könnyen tűzoltókká válhatunk. Hány hívőt indítana ugyanis a Szentlélek arra, hogy álljanak be különféle szolgálatokra, akár arra, hogy hívj fel valakit, vagy segíts valakinek, vagy te is ragadj seprűt, vagy te is legyél bizonyágtévő! Mi történik mégis sokszor? Hogy kioltjuk a Szentlélek tüzet az ilyen mondásainkkal, hogy túl elfoglalt vagyok Istennek odaszánni az időmet. Lekötnek a földi dolgok, ahogyan Krisztus mondja a tövisek közé esett magról: „*Amely pedig a tövisek közé esett, ez az, aki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem*” (Máté 13,22). Olyan testi kívánságok oltják el bennünk a Lélek tüzet, mint a lustaság, a túlzott kényelemszeretet, az önféltés (mit fognak ró-

lam mások mondani és gondolni), a fösvényiség, amikor adni kellene, és ehhez hasonlók. „*A test cselekedetei pedig nyilvánvalóak*”, a Galata 5,19-21-ben megtaláljuk őket: „*házaságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók*”. Mindezek tűzoltók az életünkben. Ezekhez való ragaszkodásunk kioltja bennünk a Lélek tüzeit, amelyet gyümölcsként is nevez az Ige, mivel mások számára tápláló lehet. Tudjuk jól, hogy mi a Lélek gyümölcse: „*szeretet, öröm, békeesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség*”. Ezek nem tűzoltók. Hadd fogalmazzak a képünkkel maradványként úgy, hogy inkább olaj a tűzre, amely fellobbantja a lángot. Ezek sosem magukban lévő dolgok, és ez alatt azt értem, hogy a Szentlélek gyümölcse nem az, amikor belül valamit elkezdek érezni, hanem az, amikor valakihez az Úr engem közel visz, és valakivel szemben tapasztalom meg ezeket. Azaz pl. a szeretet gyümölcse nem pusztán egy érzés bennünk, hanem a Lélek által adott szeretet mindig Isten iránti szeretetet jelent, engedelmességre ösztönöz, és az embertársam, a felebarátom felé fordít, cselekedetre indít. Olyan nincs, hogy te érzed a felebaráti szeretetet, és elfordulsz a másik embertől. Akkor az nem felebaráti szeretet. A felebaráti szeretet odafordít téged hozzá, és arra ösztönöz, hogy törődj vele, foglalkozz vele. Az öröm, béketűrés és minden más, itt felsorolt gyümölcs szintén ilyenek, Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunkban jelennek meg, amennyiben a Lélek munkálja bennünk.

Harmadszor azt is mondtuk, hogy a tűz megtisztít, ahogyan a Szentlélek is. Ezt olvassuk ugyanis az 1Korinthus 6,11-ben: „*megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által*”. Ez a munkája a Szentléleknek abban különbözik az előbb említettől, hogy amíg a jóra való ösztönzés során erőt, akaratot kapunk jól tenni, addig a megtisztítás során megszabadítunk régi rabláncainkból, azaz megszületik bennünk a bűneink meggyűlölésének, elhagyásának vágya, Isten bocsánata elnyerésének kívánása, hogy egyáltalán akarjunk Isten előtt bocsánatot nyerni, mert ez is sokszor hiányzik belőlünk. „Szánom, bánom, de úgyszólván kész a kegyelem, és akkor mehetek tovább”. És kimarad belőle Isten, hogy én megbántottam Őt. Kimarad belőle a Krisztus által bemutatott engesztelés. És kimarad belőle az a bizonyosság, hogy Krisztusért bűnbocsánatot kapunk minden vétünkön. A Zsoltárok 66,10-ben ezt olvassuk erről: „*Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, amint tisztítják az ezüstöt*”. Azaz Isten gyakran nehéz időszakokon, erőnket, hitünket próbára tévő eseményeken vezet keresztül minket azért, hogy ezek által is tisztítson minket.

Mikor oltjuk el ezt a tüzet? Akkor, amikor terheink és próbáink miatt, amelyeken keresztül Isten tisztítani akar minket, csak panaszkodásig jutunk el, és nem az Úrhoz, sőt, gyakran még az Úr ellen fordulunk ezek miatt. Amikor érzéketlenek maradunk, és a minket ért fájdalmak nincsenek hatással ránk, mert megkeményítjük magunkat. Mert a helyett, hogy átéreznénk saját nyomorúságunkat, inkább erős keresztyéneknek akarunk látszani, de sajnos mindeközben sokszor megkeményedünk, és nem vesszük észre, hogy az Úr az, aki össze akar minket törni, hogy utána meg is gyógyítson, és valami többre vezessen el, hogy megtisztítson, hogy valamiből megszabadítson. Akkor oltjuk ki ezt a tüzet, amikor kerüljük az úgymond nehéz embereket, akiken keresztül Isten tisztítani akar minket, esetleg a béketűrés gyümölcsét teremni, és a szeretetét akkor is, amikor nehéz. Akkor állunk ellen a Lélek ezen munkájának, amikor semmi fárasztó, küzdelmes, esetleg embert próbáló szolgálatot nem akarunk vállalni, mert félünk, hogy ahhoz nekünk magunknak is változni kell. És ez a változás nem tetszik, mert áldozatot jelent.

Még biztosan lehetne sorolni, hogy mit jelent az, hogy a Lelket ki ne oltsátok, a Lélek tüztét. Tegyük is meg magunkban, otthon, ezt kérem mindenkitől, folytassuk magunkban a végig gondolást: mit jelent személyesen az én életemben a tűzoltás. Én hogyan szoktam ezt megtenni? Mikor hatunk úgy az emberekre, mint a hidegzuhany? Ezt se árt végig gondolni. Mikor viselkedünk úgy, hogy a másokban égő tüzet szépen, jól nyakon öntjük? Végül pedig, Testvérek, az Úr indítson minket arra, hogy sokszor jusson eszünkben ez az emlékeztető és figyelmeztető igevers, hogy ne Isten Szentléleke munkájának ellenében éljünk, hanem lássuk meg, hogy mit akar bennünk elvégezni, és mi is törekedjünk ilyen módon engedni Neki. Végül az Úr bátorítását is szeretném a Testvéreknek elmondani ezzel az igeverssel kapcsolatban: hogy bár mi igyekszünk kioltani a tüzet, de Isten kegyelme ezt nem hagyja. Mert hála az Úrnak, hogy Ő hatalmasabb nálunk, és sok esetben, amikor ellenkeznénk is Vele, nem hagyja, hogy ez a tűz kialudjon. Biztos többeknek rémlik a híres keresztyén könyv, A zarándok útja, amelyben van egy jelenet, amely erre vonatkozik. A főhős egy képet lát, egy kandallót, benne tűz ég, és ott áll egy ember (aki a Sátánt jelképezi), aki folyamatosan locsolja ezt a tüzet. A csoda az, hogy a tűz nem alszik ki. És nem érti a főhős, hogy ugyan miért? Hogy lehet ez, hogy folyamatosan locsolja, és mégis ég? És akkor bepillantást engednek neki e titok mögé. A kandalló mögött ott áll Krisztus, és a kegyelem olajával öntözi ezt a tüzet, és élesztgeti újból és újból. Ő az, aki bennünk megőrzi ezt a tüzet, Testvérek, és az Ő kegyelme az, amely miatt a Szentlélek újból és újból munkálkodik bennünk. Legyen ez a figyelmeztetés számunkra a mindennapi életben egy felkiáltójel, hogy vigyázz, és indítson minket Krisztushoz. In-

dítson arra, hogy könyörögjünk Neki, és hálát adjunk az Ő kegyelméért, hogy minden mi ténykedésünk ellenére ez a tűz még ott loboghat. És legyen ez a reménységünk is, hogy Ő fogja ezt a tüzet újból és újból éleszteni bennünk. Adja az Úr, hogy ezt elhiggyük, és bátorítson minket a Szent Lélek munkája minden nap.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei szerető Édesatyánk, azért, mert a Szentlélek által végzed egyházunkban a Te munkádat már több évszázad óta. Köszönjük Neked, hogy ma is gyújtogatsz tüzeket a szívünkben, újjászülsz embereket, megtérésre indítasz, magadhoz, Krisztushoz, hogy megtérve új életben járjunk. Köszönjük, hogy így kerestél meg bennünket is, és nyúltál bele az életünkbe, hogy ne a hiábavalóságnak, és ne a kárhozat felé tartva éljük a mindennapjainkat, hanem Téged megismerve, bűneinket meglátva, megbánva meglássuk a szabadítást, az egyetlen utat, amelyet készítettél számunkra Krisztusban, és Őneki élve hálából, igyekezhünk arra, hogy Téged megismerjünk és dicsőítsünk.

Köszönjük a Szentlélek naponkénti munkáját, nemcsak az említetteket, hanem mindent, amit tapasztalunk. Köszönjük az Ő megvilágosítását, hogy az Igét feltárja előttünk és Krisztusra mutat. Köszönjük, hogy mozdítja az akaratunkat a jó cselekvésére. Köszönjük, hogy erőt ad a mindennapi élethez, a saját bűneinkkel szembeni küzdelemhez, e világ gonoszságának elviseléséhez, ahhoz, hogy ne csak ridegen, szív nélkül végezzük szolgálatunkat, hanem az első szeretet tüzeit szítja fel bennünk. Köszönjük azt, amikor megtisztít, amikor szíven talál egy-egy ige, köszönjük, amikor bűnbánatra indít, és Krisztus szabadításának köszönhetően megtapasztalhatjuk ennek boldogságát, hogy amikor Ő megszabadít minket, akkor valóban szabadok leszünk.

Urunk, bocsásd meg minden tűzoltásunkat, minden bűnünket, mulasztásunkat, amely ezt a tüzet igyekszik kioltani. Kérünk Téged, hogy adj szabadítást, adj ezek elleni küzdelmet, egyáltalán látást arra, hogy mik ezek a dolgok az életünkben. És mindenekelőtt Benned való hitet, hogy a gógotai kereszten ezekért is eleget tettél, és kész számunkra az új élet. Ezért kérjük, add, hogy megerősödhessünk a belső ember szerint kegyelmed által, és így a mindennapok során egyre inkább Neked tudjunk élni. Kérjük ezt egyéni életünkre, gyülekezetünkre, egyházunkra nézve is.

Könyörögünk, hogy áldd meg azokat a testvéreinket, akiket éppen most tisztogatsz, vagy éppen próbálsz, nagy terheket helyezve rájuk. Könyörögünk betegeinkért, gyászolóinkért, Te add nekik Lelkedet, a Benned való hit erejét. És kegyelmed szerint olyan békét, amely nem világi, hanem Tőled származik.

Könyörgünk idősekért, fiatalokért egyaránt, családjainkért is, segíts, hogy magánéletünkben a Te gyermekeidként tudjunk élni, nem azt nézve, hogy az emberek mit szólnak, hanem azt, hogy valóban azt tesszük-e, amit ránk bízál, Téged szeretünk-e, és felebarátainkat úgy, ahogy magunkat.

Könyörgünk, hogy adj magyar népünknek ébredést, Hozzád térést. Áldd meg országunk vezetőit munkájukban, döntéseikben Lelked által. Egyházunk vezetőiért és szolgálóiért is könyörgünk, add, hogy az evangélium világossága felgyúljon minél több helyen, és Hozzád térítsen embereket.

Így köszönjük meg Neked ígéretedet, hogy velünk maradsz minden napon, és számunkra ez bátorítást és erőt jelent, mert Te munkálkodva vagy velünk. Kérünk, őrizd bennünk a reménységet is, a Te visszavárásodnak örömét, hogy Veled szemtől szembe találkozhatunk egy napon akkor, amikor magad mellé veszel minket, vagy mikor visszajössz az ég felhőin át. Segíts, Urunk, hogy valóban erre nézve tudjunk most is élni, és hogyha ez még nem reménységünk, akkor segíts Hozzád borulnunk, Hozzád térnünk. Így őrizz bennünket naponként a kegyelemben, hitben, szeretetben.

Szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

229. ének

1. Hű pász-to-runk, ve-zesd a te ár - va nyá - ja - dat,

E föl - di út - vesz - tő - ben te mu - tass jó u - tat;

Szent nyomdo-kod-ba lép - ve, a menny fe-lé me-gyünk,

Ó, hal-ha-tat-lan I - ge, ve - zé-rünk, Mes-te-rünk.

2. Mert boldog az az ember, ki dicsér tégedet,
És kóstolgatja mindennap szent beszédedet;
Hát legeltessed igéddel bolygó nyájadat,
És terelgessed Lelkeddel juhocskáidat.
3. Szentlelkedet töltsd ránk ki, mint hajnal harmatát,
És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát,
Hogy áldozatra felgyúlt, megszentelt életünk
Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!